Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
YVESA BOTA,
predstavljeni 3. maja 2018 [1]

Zadeva C-139/17 P

QuaMa Quality Management GmbH
proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO)

„Pritožba – Znamka Evropske unije – Uredba (ES) št. 207/2009 – Uredba (ES) št. 2868/95 – Ugovor imetnika prejšnje znamke – Upravičenost do vložitve ugovora – Postopek registracije prenosa prejšnje znamke na novega imetnika – Deloma nedopustna in deloma neutemeljena pritožba“

I. Uvod

1. Obravnavana zadeva se nanaša na pritožbo družbe QuaMa Quality Management GmbH (v nadaljevanju: pritožnica) zoper sodbo Splošnega sodišča Evropske unije z dne 17. januarja 2017, QuaMa Quality Management/EUIPO – Microchip Technology (medialbo) (T-225/15, neobjavljena, EU:T:2017:10, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je Splošno sodišče zavrnilo tožbo, ki jo je vložila zoper odločbo četrtega odbora za pritožbe pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) z dne 19. februarja 2015 [2] v zvezi s postopkom z ugovorom med družbo Microchip Technology, Inc. (v nadaljevanju: intervenientka) in Alexandrom Boppom.

2. Pritožnica v podporo svoji pritožbi navaja dva pritožbena razloga v zvezi s kršitvijo, prvič, člena 41(1) Uredbe (ES) št. 207/2009, [3] ki ureja vložitev ugovora zoper registracijo znamke, in drugič, člena 8(1)(b) navedene uredbe, ki določa pogoje, pod katerimi obstaja verjetnost zmede glede nasprotujočih si znamk.

3. V skladu z zahtevo Sodišča bodo ti sklepni predlogi omejeni na analizo prvega pritožbenega razloga.

4. Čeprav se je po začetni analizi spisa zdelo, da se prvi pritožbeni razlog nanaša na pravno vprašanje upravičenosti intervenientke do vložitve ugovora (člen 41 Uredbe št. 207/2009 in pravila od 15 do 19 Uredbe (ES) št. 2868/95 [4]) v okviru prenosa prejšnje znamke na novega imetnika (člen 17 Uredbe št. 207/2009 in pravilo 31 Uredbe št. 2868/95), pa se je po temeljiti preučitvi vsebine tega pritožbenega razloga izkazalo, da pritožnici ni uspelo dokazati niti izkrivljanja dejstev in dokazov, predloženih Splošnemu sodišču, niti napačne uporabe prava v izpodbijani sodbi.

1 Jezik izvirnika: francoščina.

2 Združeni zadevi R 1809/2014–4 in R 1680–2014–4.

3 Uredba Sveta z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2009, L 78, str. 1).

4 Uredba Komisije z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 189).

5. V teh sklepnih predlogih bom zato Sodišču predlagal, naj prvi pritožbeni razlog navedene pritožbe, ki se nanaša na kršitev člena 41(1) Uredbe št. 207/2009, zavrže kot deloma nedopusten in zavrne kot deloma neutemeljen.

II. Dejansko stanje in postopek pred Splošnim sodiščem

6. Dejansko stanje tega spora je bilo natančno predstavljeno v izpodbijani sodbi, na katero napotujem.[5] V nadaljevanju so povzeti elementi, ki so bistveni in potrebni za razumevanje teh sklepnih predlogov.

7. Pritožnica je v tožbi, vloženi pri Splošnem sodišču, navajala dva tožbena razloga.

8. V podporo prvemu tožbenemu razlogu je pritožnica trdila, da je treba ugovor zavreči, ker je bil vložen po izteku rokov iz člena 41(1) Uredbe št. 207/2009. V trenutku vložitve ugovora namreč kot imetnica prejšnje znamke ni bila registrirana intervenientka ampak družba SMSC Europe GmbH. Ker je intervenientka na datum izteka roka za ugovor vložila zgolj prijavo spremembe imena in naslova, ne pa prijave registracije prenosa, naj ne bi imela pravice do vložitve ugovora v skladu s členom 17(7) in členom 41(1) Uredbe št. 207/2009. Poleg tega je pritožnica zatrjevala, da EUIPO prijave spremembe imena in naslova ne bi smel prekvalificirati v prijavo prenosa, kot naj bi dokazovala prvotna zavrnitev prve prijave od oddelka za ugovore in vložitev druge prijave intervenientke.

9. Splošno sodišče je ta tožbeni razlog zavrnilo.

10. Splošno sodišče je v točkah od 18 do 27 izpodbijane sodbe spomnilo na načela, na katerih temelji postopek ugovora ter na pogoje za vložitev prijave registracije prenosa. Na podlagi tega je v točki 29 navedene sodbe na podlagi določb člena 17(7) in člena 41(1) Uredbe št. 207/2009 razsodilo, da lahko ugovor vložijo pravni nasledniki, ki še niso vpisani v register kot imetniki, je bila pa nanje prejšnja znamka prenesena, če je EUIPO prejel njihovo prijavo registracije prenosa.

11. Ker je intervenientka dejansko odpravila napake v zvezi s prijavo prenosa, ki je bila podana kot prijava spremembe imena in naslova, in ker je v roku, ki ga je določil EUIPO, predložila dokaze o svoji upravičenosti za vložitev ugovora, je Splošno sodišče nato v točki 35 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je bil ugovor, vložen skupaj s prijavo spremembe imena in naslova imetnika prejšnje znamke, vložen v predpisanem roku v skladu s členom 41(1) Uredbe št. 207/2009, ob upoštevanju določb člena 17(7) navedene uredbe v povezavi s pravilom 31, odstavka 1 in 6, Uredbe št. 2868/95.

12. Splošno sodišče je zavrnilo trditev pritožnice, da se prijava spremembe imena in naslova ne bi smela prekvalificirati v prijavo registracije prenosa, ker je v točki 37 izpodbijane sodbe menilo, da se EUIPO ne more omejiti le na formalno poimenovanje prijave, ne da bi upošteval njeno vsebino. V zvezi s tem je Splošno sodišče najprej v točki 38 izpodbijane sodbe ugotovilo, da iz nobene določbe uredb št. 207/2009 in 2868/95 ne izhaja, da je uporaba pravilnega obrazca nujni predpogoj za veljavnost prijave. Nato je v točki 39 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je iz prijave spremembe imena in naslova, ki jo je vložila intervenientka, jasno razvidno, da se je nanašala na spremembo imetnika prejšnje znamke. Nazadnje je Splošno sodišče v točki 40 izpodbijane sodbe presodilo, da to, da je oddelek za ugovore registriral dve prijavi z dvema različnima številkama, nikakor ne vpliva na ugotovitev, da je EUIPO prijavo spremembe imena in naslova glede na njeno vsebino upravičeno obravnaval kot prijavo registracije prenosa.

13. Na podlagi navedenega je Splošno sodišče v točki 41 izpodbijane sodbe ugotovilo, da EUIPO s tem, da je prijavo spremembe imena in naslova štel za prijavo registracije prenosa v smislu člena 17(7) Uredbe št. 207/2009, ni storil napake.

5 Glej točke od 1 do 12 izpodbijane sodbe.

14. V točki 42 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče zato presodilo, da je odbor za pritožbe pravilno odločil, da v postopku v glavni stvari ni bilo kršitve člena 41(1) Uredbe št. 207/2009, saj je bila intervenientka upravičena do vložitve ugovora z dne 9. aprila 2013, ta pa je bil vložen v predpisanem roku.

15. Pritožnica je v podporo drugega tožbenega razloga trdila, da je odbor za pritožbe EUIPO kršil člen 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009, ker ni pravilno ocenil verjetnosti zmede glede nasprotujočih si znamk.

16. Splošno sodišče je ta tožbeni razlog zavrnilo po preučitvi vseh očitkov pritožnice v zvezi z opredelitvijo upoštevne javnosti, primerjavo zadevnih znakov in presojo verjetnosti zmede glede nasprotujočih si znamk.

III. Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

17. Pritožnica je 17. marca 2017 v sodnem tajništvu Sodišča vložila pritožbo, s katero Sodišču predlaga, naj razveljavi izpodbijano sodbo in v okviru vsebinske odločitve o sporu razveljavi odločbo četrtega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 19. februarja 2015. Pritožba se opira na dva pritožbena razloga v zvezi s kršitvijo, prvič, člena 41(1) Uredbe št. 207/2009, in drugič, člena 8(1)(b) navedene uredbe.

18. EUIPO Sodišču predlaga, naj pritožbo zavrne, ker je v celoti neutemeljena, in pritožnici naloži plačilo stroškov.

19. Intervenientka Sodišču predlaga, naj pritožbo zavrže, ker je v celoti nedopustna, in pritožnici naloži plačilo stroškov.

IV. Analiza prvega pritožbenega razloga: Splošno sodišče je kršilo člen 41(1) Uredbe št. 207/2009

20. Pritožnica s prvim pritožbenim razlogom v bistvu graja mnenje Splošnega sodišča, da je bila intervenientka glede na pogoje iz člena 41(1) Uredbe št. 207/2009 dejansko upravičena do vložitve ugovora z dne 9. aprila 2013. Pritožnica zlasti meni, da je Splošno sodišče napačno izhajalo iz predpostavke, da je na ta datum intervenientka vložila pravilno prijavo registracije spremembe imetnika znamke in pri tem zgolj uporabila napačni obrazec.

21. Ta pritožbeni razlog je mogoče razumeti tako, da vsebuje dva očitka.

22. V podporo svojemu prvemu očitku pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je izkrivilo dejstva in dokaze, ki so mu bili predloženi, zlasti prijavo spremembe imena in naslova, ki jo je 9. aprila 2013 vložila intervenientka, in zahtevo EUIPO iz dopisa, ki ga je ta 15. aprila 2013 poslal intervenientki.

23. V utemeljitev drugega očitka pritožnica poleg tega meni, da je Splošno sodišče storilo napako z navedbo, da je vložitev obrazca z naslovom „*Recordal application*“ (prijava) zadosten dokaz o prenosu prejšnje znamke na novega imetnika.

A. Prvi očitek: izkrivljanje dejstev in dokazov, predloženih Splošnemu sodišču

1. Trditve strank

24. Pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je izkrivilo dejstva in dokaze, ki so mu bili predloženi, zlasti prijavo spremembe imena in naslova, ki jo je intervenientka vložila 9. aprila 2013, in zahtevo EUIPO iz dopisa, ki ga je 15. aprila 2013 poslal intervenientki.

25. Kar zadeva prijavo spremembe imena in naslova, ki jo je intervenientka vložila 9. aprila 2013, pritožnica trdi, da ta ne bi smela biti prekvalificirana v prijavo registracije prenosa, saj bi bilo treba zadnjenavedeno obravnavati kot novo prijavo. EUIPO naj bi namreč 9. julija 2013 zavrnil prijavo spremembe imena in naslova, ki se je nanašala tudi na vseh štirinajstih znamk družbe SMSC Europe, in naj bi ugodil poznejši prijavi registracije prenosa šele po izteku roka za vložitev ugovora, kar naj bi bilo razvidno iz vsebine dopisa EUIPO intervenientki z dne 19. junija 2013, v katerem naj bi ta navedel, da je datum prijave registracije prenosa 14. junij 2013.

26. Pritožnica v zvezi z dopisom EUIPO intervenientki z dne 15. aprila 2013[6] trdi, da je Splošno sodišče ta dopis izkrivilo s tem, da je štelo, da je EUIPO v njem zahteval, naj intervenientka „izpolni ustrezni obrazec za prijavo registracije prenosa“.[7] Pritožnica nato Splošnemu sodišču očita, da je napačno predstavilo dejansko stanje v postopku v glavni stvari, ker je navedlo, da je EUIPO postavil intervenientki rok „za predložitev dokazov v zvezi z njeno upravičenostjo do vložitve ugovora in za odpravo nepravilnosti v njeni prijavi registracije prenosa“.[8] Po navedbah pritožnice naj bi namreč EUIPO dejansko intervenientki navedel samo to, da se „kot kaže“ spreminja imetnik, ne pa ime in naslov registriranega imetnika, in jo je v zvezi s tem pozval k predložitvi „pripomb“. Pritožnica trdi, da EUIPO torej ni bil prepričan o tem, kako bi bilo treba obravnavati prijavo spremembe imena in naslova.

27. Zato naj bi Splošno sodišče nezakonito preširoko razlagalo zahteve EUIPO.

28. EUIPO in intervenientka vse te trditve izpodbijata.

2. Moja presoja

29. Menim, da prvi očitek ni dopusten glede na naravo in obseg sodnega nadzora, ki ga Sodišče opravlja v okviru pritožbe.

30. Iz ustaljene sodne prakse namreč izhaja, da je v skladu s členom 256(1) PDEU in členom 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije pritožba omejena na pravna vprašanja in lahko temelji na pritožbenih razlogih, ki se nanašajo na nepristojnost Splošnega sodišča, na kršitve postopka pred Splošnim sodiščem ali na kršitev prava Unije, ki jo to stori. Načeloma je torej zgolj Splošno sodišče pristojno, prvič, za ugotavljanje dejanskega stanja, razen če bi vsebinska nepravilnost njegovih ugotovitev izhajala iz listin v spisu, ki so mu bile predložene, in drugič, za presojo tega dejanskega stanja. V zvezi s tem lahko Sodišče na podlagi člena 256 PDEU opravi samo nadzor nad pravno opredelitvijo teh dejstev in pravnih posledic, ki jih je izpeljalo Splošno sodišče.[9]

31. Sodišče tako ni pristojno za ugotavljanje dejstev in načeloma niti za presojo dokazov, ki jih je Splošno sodišče sprejelo v podporo tem dejstvom. Če so bili namreč ti dokazi pravilno pridobljeni ter če so bila spoštovana splošna pravna načela in upoštevna postopkovna pravila glede dokaznega bremena in izvajanja dokazov, je samo Splošno sodišče pristojno za presojo vrednosti, ki jo je treba pripisati predloženim dokazom. Presoja dejanskega stanja torej – razen če gre za izkrivljanje teh dokazov – ni pravno vprašanje, ki bi bilo predmet nadzora Sodišča v okviru pritožbe.[10]

32. Kadar pritožnik trdi, da je Splošno sodišče izkrivilo dejstva in dokaze, ki so mu bili predloženi, Sodišče lahko opravi sodni nadzor.

6 Pritožnica omenja dopis z dne 14. aprila 2013. Iz dejanskega stanja v postopku v glavni stvari izhaja, da je bil ta dopis poslan 15. aprila 2013.

7 Ta presoja je razvidna iz točke 31 izpodbijane sodbe.

8 Ta presoja je razvidna iz točke 32 izpodbijane sodbe.

9 Sodba z dne 19. aprila 2012, Tomra Systems in drugi/Komisija (C-549/10 P, EU:C:2012:221, točka 25 in navedena sodna praksa).

10 Sodba z dne 19. aprila 2012, Tomra Systems in drugi/Komisija (C-549/10 P, EU:C:2012:221, točka 26 in navedena sodna praksa).

33. Izkrivljanje obstaja, kadar je presoja dejstev in dokazov očitno napačna, ker je Splošno sodišče glede na sodno prakso Sodišča „očitno prekoračilo meje razumne presoje“.[11] Da bi se dokazal obstoj izkrivljanja ne zadostuje, da pritožnik predlaga razlago, ki je drugačna od razlage Splošnega sodišča, ampak mora natančno navesti, kaj naj bi Splošno sodišče izkrivilo, in dokazati napake pri analizi, ki naj bi po njegovem mnenju Splošno sodišče pripeljale do tega izkrivljanja. Nazadnje, izkrivljanje mora biti očitno razvidno iz listin v spisu, ne da bi bilo treba opraviti novo presojo dejstev in dokazov, ki so bili predloženi, ali izvesti nove dokaze.

34. Na podlagi navedenih načel in sodne prakse prvi očitek po mojem mnenju ni dopusten.

35. Res je, da je pritožnica natančno opredelila elemente, ki jih je po njenem mnenju Splošno sodišče izkrivilo, in sicer prijavo spremembe imena in naslova, ki jo je intervenientka vložila 9. aprila 2013, in zahtevo iz dopisa EUIPO intervenientki z dne 15. aprila 2013. Vendar pritožnica ni uspela dokazati izkrivljanja teh elementov, ker njene trditve po mojem mnenju ne zadostujejo, da bi dokazala, da je Splošno sodišče očitno prekoračilo meje razumne presoje, kot to zahteva sodna praksa Sodišča.

36. Kar zadeva trditve pritožnice v zvezi z domnevnim izkrivljanjem prijave spremembe imena in naslova, ki jo je intervenientka vložila 9. aprila 2013, je treba ugotoviti, da želi pritožnica v resnici doseči le ponovni preizkus trditev, ki jih je predstavila pred Splošnim sodiščem. Trditve, ki jih je predstavila že pred Splošnim sodiščem, namreč zgolj ponavlja, da bi dosegla novo presojo dejstev, kar pa – kot je že bilo navedeno – ni pristojnost Sodišča.[12]

37. V zvezi s trditvami pritožnice o domnevnem izkrivljanju dopisa EUIPO intervenientki z dne 15. aprila 2013 naj navedem, da pritožnica osredotoča svoje očitke na to, kako je Splošno sodišče presodilo vsebino tega dopisa, in predlaga drugačno razlago od tiste Splošnega sodišča. Zato navaja lastno presojo dejstev in dokazov, predloženih Splošnemu sodišču, vendar ji po mojem mnenju ne uspeva dokazati, da je njegova analiza očitno napačna.

B. Drugi očitek: napačna presoja dokazov o upravičenosti intervenientke do vložitve ugovora

1. Trditve strank

38. Po mojem razumevanju pritožnica v podporo drugemu očitku graja analizo Splošnega sodišča iz točke 30 izpodbijane sodbe.

39. V tej točki je Splošno sodišče navedlo:

„30. V obravnavani zadevi ni sporno, da je intervenientka pri EUIPO 9. aprila 2013 vložila prijavo [spremembe imena in naslova] skupaj s svojim ugovorom, ki je bil vložen v roku, določenem za ta namen. Podatki iz pravila 31(1), od (a) do (d), Uredbe št. 2868/95, ki jih mora vsebovati prijava prenosa, so bili razvidni iz ugovora in prijave [spremembe imena in naslova] z dne 9. aprila 2013. *Manjkal je zgolj zadosten dokaz o prenosu* v skladu s pravilom 31(5) Uredbe št. 2868/95, in delom E, oddelek 3, poglavje 1, točka 3.5, Smernic [o postopkih pred] EUIPO.[13]“[14]

11 Sodba z dne 19. decembra 2013, Siemens in drugi/Komisija (C-239/11 P, C-489/11 P in C-498/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:866, točka 44).

12 Glej zlasti sodbo z dne 7. januarja 2004, Aalborg Portland in drugi/Komisija (C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-204/00 P, C-217/00 P in C-219/00 P, EU:C:2004:6, točka 51 in navedena sodna praksa).

13 V nadaljevanju: Smernice EUIPO.

14 Moj poudarek.

40. Pritožnica meni, da je napačno trditi, da je bila vložitev obrazca z naslovom „*Recordal application*“ (prijava) zadosten dokaz o prenosu prejšnje znamke na novega imetnika. Po njenem mnenju je izvajanje dokazov zahtevalo od intervenientke dokaz, da je bil prenos dejansko izveden v roku za ugovor in ne po njegovem izteku. Vendar po mnenju pritožnice niti obrazec „*Recordal application*“ (prijava) niti nobena druga listina iz spisa tega ne dokazuje.

41. EUIPO in intervenientka vse te trditve izpodbijata.

2. Moja presoja

42. Menim, da je treba drugi očitek zavrniti kot neutemeljen.

43. Temelji namreč na napačnem razumevanju točke 30 izpodbijane sodbe. V tej točki se je Splošno sodišče zadovoljilo z navajanjem dejstev, ki so bila – kot je razvidno iz uporabe izraza „ni sporno“ v uvodu navedene točke – med strankama dokazana in ju nobena od njiju ni izpodbijala. Splošno sodišče se je z ugotovitvijo, da je „manjkal zgolj zadosten dokaz o prenosu v skladu s pravilom 31(5) Uredbe št. 2868/95, in delom E, oddelek 3, poglavje 1, točka 3.5, Smernic EUIPO“, le seznanilo z določbami iz pravila 31(1) in (5) Uredbe št. 2868/95 ter Smernicami EUIPO in ni nikakor trdilo, da je intervenientka z vložitvijo obrazca „*Recordal application*“ (prijava) predložila zadosten dokaz o prenosu, ki ga domnevno zahteva EUIPO. Vprašanje, ali vložitev tega obrazca pomeni zadosten dokaz o upravičenosti intervenientke do vložitve ugovora v smislu teh določb, pred Splošnim sodiščem ni bilo postavljeno in o njem ni bilo razprave.

44. Tudi če bi bilo to vprašanje pred Splošnim sodiščem izrecno izpostavljeno, ugotavljam, da pritožnica ne izpodbija tega, da so bili podatki iz pravila 31(1), od (a) do (d), Uredbe št. 2868/95, ki jih mora vsebovati prijava prenosa, razvidni že iz ugovora in prijave spremembe imena in naslova z dne 9. aprila 2013, kakor je Splošno sodišče ugotovilo v točki 30 izpodbijane sodbe. Čeprav pritožnica v okviru svojih navedb omenja tudi „izvajanje dokazov“, ugotavljam, da ne izpodbija niti tega, kako je Splošno sodišče razlagalo ali uporabilo pravilo 31(1) in (5) Uredbe št. 2868/95 ter del E, oddelek 3, poglavje 1, točka 3.5, Smernic EUIPO, in zlasti pravilo 31(5) navedene uredbe, iz katerega jasno izhaja, da podpis zahteve za registracijo prenosa od registriranega imetnika prejšnje znamke in njegovega pravnega naslednika pomeni zadosten dokaz o prenosu v smislu člena 17 Uredbe št. 207/2009. Čeprav pritožnica s tem skuša pojasniti razloge, zaradi katerih je bil dokaz o prenosu po njenem mnenju nezadosten dokaz za upravičenost intervenientke do vložitve ugovora, pa ni opredelila nikakršne napačne uporabe prava, ki naj bi jo vsebovala izpodbijana sodba.

45. Na podlagi navedenega zato menim, da ta očitek ni utemeljen.

46. Na podlagi vseh navedenih preudarkov zato menim, da je prvi pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 41(1) Uredbe št. 207/2009, deloma nedopusten in deloma neutemeljen.

V. Predlog

47. Na podlagi navedenih preudarkov Sodišču predlagam, naj odloči tako:

Prvi pritožbeni razlog je deloma nedopusten in deloma neutemeljen.